

ДЖОНАТАН Л. ХАУЪРД

КАРТЪР & ЛЪВКРАФТ

ДЖОНАТАН Л. ХАУЪРД

**КАРТЪР
&
ЛЪВКРАФТ**

ЕКСЛИБРИС

КАРТЪР & ЛЪВКРАФТ
Джонатан Л. Хауърд

Превод Илиян Лолов
Художник Николай Пекарев

CARTER & LOVECRAFT
by Jonathan L. Howard

Text copyright © 2015 by St. Martin's Press, LLC.
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved.

Печат Симолини 94

Всички права запазени.

ISBN 978-619-7115-31-4

Екслибрис™ 2017

*В памет на баща ми Ноел Хауърд, 1923-2014.
По-добър човек, отколкото някога ще бъда,
но това не е причина да не опитвам.*

СЪДЪРЖАНИЕ

- Глава 1: Убиецът в Ред Хук / 9
- Глава 2: Гибелта, която застигна Сюдам / 20
- Глава 3: Фактите относно Алфред Хил / 31
- Глава 4: Провидънс / 43
- Глава 5: Външният човек / 56
- Глава 6: Съновидения в дома на книгите / 67
- Глава 7: Дан, детективът / 80
- Глава 8: Ужасът в паркинга / 93
- Глава 9: Престъплението на века / 105
- Глава 10: Магията на статистиката / 117
- Глава 11: Ужасният младеж / 130
- Глава 12: Улицата / 141
- Глава 13: Безименният град / 152
- Глава 14: Ad oblivione / 164
- Глава 15: Спомен за Бърtrand Ръсел / 174
- Глава 16: Хладен въздух / 186
- Глава 17: Пистолетът в къщата / 199
- Глава 18: Сянката над Провидънс / 210
- Глава 19: От вечността / 224
- Глава 20: Пурпурният ключ / 235
- Глава 21: Какво ни носи Луната / 248
- Глава 22: В криптата / 259
- Глава 23: Шепнещият в тъмнината / 271
- Глава 24: Отчуждение / 282

Глава 25: Нещото на прага /	291
Глава 26: Злокобната къща /	302
Глава 27: Много странните хора /	312
Глава 28: Преследване в тъмнината /	321
Глава 29: Къдриците на Медуза /	334
Глава 30: Нощният океан /	344
Глава 31: От отвъдното /	356
Епилог: Странната висока къща в мъглата /	362
Благодарности /	365
За автора /	367

ГЛАВА 1: УБИЕЦЪТ В РЕД ХУК

Като едновременно плачеше и се смееше, Чарли пхна своя „Смит и Уесън“ модел 5946 между зъбите си, натисна спусъка и се освободи от живота.

Картър го наблюдаваше как пада, без да е в състояние да разбере това, което вижда, нито да приеме, че приятелят му току-що се е самоубил без причина. Без никаква причина.

Но трябваше да има някаква причина. *Винаги* има причина. Това беше свързано със Сюдам. Сюдам беше виновен.

Картър се обърна към стената, на която седеше опрян Сюдам, сред локва от собствената си кръв и урина, но не получи отговор от него. Очите му бяха отворени и беше мъртъв. Усмиваше се.

Когато през следващите месеци Картър се връщаше отново и отново към тази сцена, винаги си спомняше металния звук на алуминиевата цев между зъбите на Чарли, миризмата на кръв и усмивката на лицето на мъртвия Сюдам. Усмивката не беше злобна и това беше най-лошото. Не беше нито лукава, нито победоносна. Беше щастлива. Сюдам беше щастлив, че Чарли го е застрелял, щастлив, че умира, може би дори щастлив, че и Чарли е разбрал шегата и го е последвал в тъмнината с 9-милиметров куршум като покана.

Момчето плачеше в другата стая, където Картър го

беше оставил, с безнадеждни, накъсани, механични хлипове от ужас, което продължаваше прекалено дълго. Картър погледна телата още веднъж, прибра своя „Глок“ 19 в кобура и отиде да стои при момчето, докато пристигне помощ.

Днес трябваше да е страхотен ден. Бяха сигурни, че ще е така. Щеше да е един от онези дни, когато холивудските ченгета намират всички улики и те ги отвеждат право до престъпника. И то какъв престъпник. И какъв арест щеше да бъде.

САЩ имат непропорционално висок брой серийни убийства в сравнение с другите развити страни поради огромната си площ, лекотата, с която се набавят оръжия и – може би – това, че изглеждат толкова готино по телевизията и във филмите. Искаш ли своите петнайсет минути слава? Ето как да го направиш, приятел. Трябва само да убиеш поне пет души. Не си истински сериен убиец, ако не извършиш поне пет убийства, като истински ас – пилот-изтребител от Първата световна война. Номерът е да са петима, приятел.

Но не всичките наведнъж. Така ставаш масов, а не сериен убиец, а масовите убийци са тъпанари. Като убиеца на учениците в „Колъмбайн“? Или онзи нещастник в Норвегия? Това не ти трябва. Отложеното удоволствие показва интелигентен ум. Това е начинът да влезеш в учебниците по съдебна медицина. Това е начинът да направят филм за теб. При масовите убийци правят филм за жертвите им. Това не ти трябва. Масовите убийци са като деца, които искат да изядат всички бонбони наведнъж. Серийният убиец е паяк в мрежата си, разбираш ли? Ето, това вече е сладко.

Но все пак има недостиг на серийни убийци и ФБР обикновено омаловажава най-страшните случаи, както защото серийните убийци обикновено нарушават федералните

закопи, така и защото са ФБР. Много просто. Дори в голям град като Ню Йорк серийните убийци не са много, главно защото колкото по-висока е гъстотата на населението, толкова по-трудно е да се измъкнеш със серия от убийства. Има прекалено много очи, прекалено много уши.

Но този убиец успяваше да се измъкне по някакъв начин и това го правеше специален. Взимаше деца, винаги момчета, винаги на възраст между шест и единайсет и избираше мишените си изцяло въз основа на отдалата му се възможност според профила на ФБР. Възможност означаваше, че жертвите му стават деца от по-бедни и по-големи семейства, които не успяват да ги наглеждат. Но той беше отвлякъл и едно бяло дете на богати родители от Гринидж Вилидж. Така че според заключението на профайлъра общественото положение и цветът на кожата не бяха важни за убиеца. Само полът и възрастта.

Седем отвличания за период от петнайсет месеца и четири намерени трупа. От докладите на екипите от местопрестъплението не можеше да се извлече нищо полезно, освен начинът на действие. Никое от момчетата не беше подложено на сексуална атака, но всички бяха претърпели аматьорска хирургическа операция, която в крайна сметка беше причинила смъртта им. Всички операции бяха върху мозъка и очите. Използваната техника показваше, че извършителят няма медицинско образование и съвсем бегло разбиране за целите на мозъчната хирургия. Цели секции бяха отстранени без оглед на устройството на черепа, а просто изрязани и откъснати, за да се достигнат областите на париеталния и окципиталния дял. Не беше направен никакъв опит да се запазят мозъчните обвивки върху повърхността на мозъка; престъпникът очевидно не се интересуваше дали жертвите ще оцелеят след операцията.

При токсикологичния анализ бяха установени следи от рихипнол и етанол, вероятно използвани като импровизиран анестетик, но и по-ясни следи от амфетамини. Заключението беше, че операциите са извършвани, докато жертвата е била упоена и в безпомощно състояние и след края им жертвите са били връщани към по-будно състояние. Ченгета, които бяха видели много неща, четяха докладите и мълчаха – онова дълбоко мълчание, когато още една малка частица от човешката душа умира.

Шефът на полицията даде ясно да се разбере, че не искаше на този кучи син да му се даде име. Не искаше да му лепнат някакъв запомнящ се прякор, за който пресата да се хване и някъде по-нататък във времето да бъде използван като заглавие на бестселър.

След половин час разследващите детективи тихомълком наричаха неизвестния извършител „Ловеца на деца“.

Ловецът на деца беше кофти хирург, но се изиявяваше добре като убиец. Отвлеченията ставаха навсякъде из града и предградията и местата, където бяха намерени трупове до този момент, бяха пръснати на широка площ. Анализът не показваше модел, поради което детективите мислеха, че неизвестният извършител предварително проучва евентуалното отвлечане и мястото, където да зарови трупа. Но модел винаги има. Дори опитите да не бъде оставен модел оставят свой собствен модел. В този случай беше различно – наистина нямаше нищо. От анализа можеше да се каже единствено, че убиецът живее в Ню Йорк – вероятно. Детективите кимаха бавно; вече и сами се бяха досетили за това.

Оставаше им единствено да се надяват, че Ловецът на деца ще направи грешка, колкото и предпазлив да беше до този

момент. Исторически погледнато, всички серийни убийци стават небрежни. Методите им може да се усъвършенстват, но постоянните успехи ги правят прекалено самоуверени. Някои психолози бяха на мнение, че това е, защото искат да бъдат хванати, но според по-практичната нагласа на полицията се дължеше просто на човешката природа и на желанието да правиш само колкото трябва и нищо повече.

При първото престъпление неизвестният извършител се грижеше за всичко, заличаваше всички следи, не пропускаше и най-маловажните детайли. Това беше трудно и пипкаво, но той не искаше да го хванат и стигаше до крайности. После, ако се измъкнеше, следващия път си казваше – макар и подсъзнателно: „Мога да прескоча това нещо от списъка. Не беше от значение“. И така, той го пропуска и пак се измъква. При всяко следващо убийство той съкращава с нещо малко сигурността, докато накрая съкращава прекалено много и хрътките успяват да го подушат. И тогава всичко свършва, дори и да не е веднага. Само че фитилът вече гори и убиецът може да се смята за заловен.

Мисълта, че Ловецът на деца вече е обелил няколко слоя от луковицата на сигурността от първото си престъпление досега, обнадеждаваше детективите. Може би там някъде вече имаше улика. Може би следващия път щеше да се провали с гръм и трясък и сам да им се поднесе на тепсия. Трябваше само да държат мрежата опъната, да открият всяко късче информация от първите убийства, да търсят какво липсва и да следят за нещо ново.

„Нещо ново“ се оказа осмото отвлечане. Детектив първа степен Чарли Хамънд и партньорът му от две години детектив трета степен Дан Картър бяха на местопрестъплението минути след позвъняването на телефон

911, като патрулната кола ги изпревари само с трийсет секунди. 76-то полицейско управление обхваща Ред Хук, където няма концентрация от латиноамериканци като другаде в града. Униформените полицаи се мъчеха да измъкнат историята от майката на липсващото момче, но испанският им не беше достатъчно добър за целта.

Чарли Хамънд показва значката си и попита:

– Señora, ¿cuándo fue la última vez que vio a su hijo? (Госпожо, кога за последен път видяхте сина си?)

Картър си помисли, че лицето ѝ завинаги ще остане в паметта му – пълният шок, изцедената от цвят кожа, тиковете от нарастваща паника, когато тя осъзна, че снимката на момчето може да се появи във вечерните новини, но съвсем не за хубаво. Помисли си, че лицето ѝ ще се присъедини към другите моментални снимки, към другите образи, които всяко ченге помни, но грешеше. След онова, което се случи по-нататък, изобщо не можеше да си спомни лицето ѝ. Когато по-късно ѝ върнаха сина, той я разпозна така, сякаш я беше виждал само на снимка.

Тя отговори бавно, като че ли се пробуди от сън.

– El hombre del camión. De pronto agarró a Thiago y lo tiró para dentro. (Човекът в пикапа. Изведнъж хвана Тиаро и го дръпна вътре.)

Каза го с почти равен глас, сякаш не вярваше на собствените си думи.

Испанският на Картър беше все още на нивото от вечерното училище, но разбра достатъчно, за да схване най-важното. Дали действително беше видяла неизвестния извършител?

Беше направила и нещо повече.

Тя измъкна смачкано листче, касова бележка, която беше намерила в джоба си, докато търсеше да напише бързо нещо.

И на нея, с разкривени, нервни цифри, повторени няколко пъти в желанието ѝ да не сбърка, имаше регистрационен номер.

Адресът, на който беше регистриран пикапът, се намираще на по-малко от миля разстояние. Хамънд и Картър тръгнаха натам, като оставиха униформените полицаи с майката, а по пътя повикаха подкрепление.

Караше Хамънд. След като Картър се обади, пътуваха в мълчание. Не беше само от нерви или вълнение, въпреки че и това не липсваше. Дватамата изпитваха силно чувство, че нещо не е наред. Картър го усещаше и беше съвсем сигурен, че е така и с Хамънд. Винаги съществуваше възможност да не е Ловецът на деца, трябваше да допуснат това. Винаги съществуваше възможност да е някой безгрижен педофил, решил да се пробва, докато цялата полиция е вдигната на крак в търсене на сериен убиец на деца.

Никой от двамата нито за секунда не вярваше, че не е Ловецът на деца. Но дори и да не беше той, пак ставаше дума за сериозно престъпление и с удоволствие се заеха с него. Но беше той. Той беше.

– Досега се показва доста умен – каза Картър. Заподозреният вече имаше име, но те все още казваха „той“ и знаеха какво имат предвид. Според регистрационния номер името му беше Мартин Сюдам. Не беше криминално проявен.

Хамънд не отговори нищо, дори не изсумтя. Картър не каза нищо повече.

Караха без светлини и сирена, с надежда да изненадат неизвестния извършител и Хамънд спря колата на сто метра от адреса и така, че да не се вижда. Изминаха пеш

останалото разстояние, като разговаряха, сякаш бяха двама приятели, тръгнали към ъгъла да си вземат сандвич и кафе. Докато вървяха, се покриваха взаимно, оглеждаха се, без да си личи, че се оглеждат, готови да видят тъмносин пикап или мъж със седемгодишно момче. Винаги незабелязано. Винаги с крайчеца на окото си.

Когато завиха, къщата се оказа по-голяма, отколкото очакваха. Изглеждаше така, сякаш в някакъв момент през последните няколко години е била железарски магазин, с може би няколко стаи за живеене на втория етаж. Но това време беше отминало, всичката стока беше продадена и – освен ако вътрешността беше силно преустроена, без да се променя фасадата – единственият ѝ сегашен обитател сигурно разполагаше с много голяма площ.

Ъгълът на улицата, който беше към сградата, имаше открит двор с телена ограда. Там беше паркиран тъмносиният пикап. Беше оставен на открито, като задният номер можеше лесно да се види от улицата, без никакъв опит да бъде прикрит. Картър си помисли дали може би в теорията на съдебната психология за това, че серийните убийци искат да бъдат заловени след известно време, няма нещо вярно. Ако Сюдам беше техният човек, той не само беше свалил един-два слоя от предпазните мерки за сигурност, а изобщо се беше отказал от нея.

Но те все още нямаха основание да влязат в имота, макар и да бяха сигурни, че в този момент – докато се стремяха да останат извън полезрението на обитателя на червената тухлена къща – се подготвя заповедта за обиск. Налагаше се да чакат, докато тя пристигне заедно с цяла армия от полицаи и вероятно отряда за специални операции. Разбира се, докато течеше всичко това, Сюдам може би кротко отваряше черепа на Тиаго Мата като твърдо сварено яйце.

Картър и Хамънд стигнаха до странична врата на алеята. И двамата си мислеха едно и също и изпитваха едни и същи неприятни предчувствия.

– Стори ми се, че чух детски плач – каза Хамънд, но го каза без да набляга. Нямахме никакъв плач. – Ти чу ли го?

Картър погледна Чарли Хамънд, а после към къщата. Беше тихо. Той изпусна въздуха през носа си. Не искаше да остави момчето насаме със Сюдам нито секунда повече, отколкото трябваше, но ако направеха грешна стъпка, Ловецът на деца можеше да се измъкне.

Той си пое дъх и се готвеше да каже нещо.

Острият писък от болка на малко дете се разнесе зад вратата.

Хамънд влезе първи. Не личеше вратата да е подсилена, а и все едно – нямаше време да търсят друга врата. Той бързо и тихо натисна дръжката, но беше заключено.

– Чук, чук – каза той под носа си, ритна ключалката с цяло стъпало, при което откъсна бравата от вратата и веднага се втурна навътре, като само за секунда позволи силуетът му да се очертае срещу светлината. Картър влезе след него и мина настрана, в сянката от другата страна на вратата.

Предположението им, че тук преди е имало магазин, се потвърди от празното помещение, високите рафтове, които все още стояха на мястото си и бетонния под, където някога е бил щандът. През тесните хоризонтални процепи в горната част на затъмнените прозорци се процеждаше слънчева светлина. Отляво широко вито стълбище водеше към втория етаж. Там горе чуха движение, стъпки по голите дъски на пода и сподавен плач на дете.

На първия етаж нямаше къде да се скрие някой,

но все пак трябваше да се уверят, преди да продължат. Само че Хамънд не искаше да чака; очите му едва се бяха приспособили към светлината вътре в къщата, когато тръгна към стълбата. В другия край на помещението, при прозорците, имаше няколко сандъка, зад които би могло да се крие някой. Хамънд погледна натам за секунда, сякаш това беше достатъчно. Виждаше се добре, че оттам не ги дебне засада, но в онзи момент, а и по-късно Картър се измъчваше от мисълта, че не са го направили по правилата. Кой знае защо – никой не се криеше там – но мисълта го измъчваше. Едно от онези дребни неща, които те гризат ирационално. Може би ако бяха направили всичко по правилата, нещата щяха да се развият другояче.

Картър го прикриваше и Хамънд тръгна пръв по стълбата. Движеше се тихо, но не безшумно; всеки отгоре би го чул, ако слушаше, а и след като беше разбил вратата с ритник, как нямаше да слуша? Картър беше на няколко стъпки зад него и видя Сюдам втори.

Хамънд изкрещя:

– Полиция! Хвърли оръжието! – и Картър още в този момент разбра, че всичко ще тръгне зле, макар и да не знаеше точно как. Не и по този начин. Очакваше, че може би Хамънд ще бъде прострелян или Сюдам ще използва момчето като щит или може би ще има карабина или автоматично оръжие. Грешеше за всичко това.

Чу се удар. Картър спря на стълбата и погледна назад, но нямаше засада. Сюдам беше соло изпълнител. Картър се чудеше дали да продължи напред или може би не, за да не стресне заподозрения, когато Хамънд стреля.

Веднъж. Само веднъж.

Хамънд беше бивш военен и беше служил с удоволствие в армията. Обичаше пистолета си, а може и пистолетът му го

обичаше на свой ред след всички грижи, които полагаше за него. Всичко, свързано с огнестрелните оръжия, той правеше по правилата. Беше повтарял на Картър до втръсване, че когато се налага да стреля, винаги трябва да стреля поне два пъти.

По-късно този единствен изстрел беше другото, което щеше да тормози Картър.

После Хамънд тръгна напред, по всички правила – с пистолет, хванат с две ръце, спира, за да стреля, продължава напред, готов за втори изстрел. Картър го следваше.

Сюдам беше на пода, опрян до стената. Бяха на широка площадка, която изглежда преди също е била част от магазина, малко по-малка от първата, приспособена за офиси и склад. Докато първият етаж изглеждаше изоставен, беше ясно, че единственият обитател на къщата прекарва много време тук горе.

А и тя беше пред тях. Точно пред тях. Истинска психостена.

ГЛАВА 2: ГИБЕЛТА, КОЯТО ЗАСТИГНА СЮДАМ

Сюдам беше направил нещо, което истинските серийни убийци никога не правят – беше оставил карта на лудостта си на стената. От опит полицията знаеше, че серийните убийци не са особено организирани. Възможно е да имат донякъде детайлен начин на действие, но с течение на времето и с повтарянето той да се влоши, докато стане абсолютно безполезен. Възможно е да се подготвят, но само доколкото биха се подготвяли за поредното излизане на лов. Възможно е да запазват трофеи, но те обикновено са малки и лични, например бижута или кичур коса. Възможно е да изразяват характера си, но само под формата на бележник или понякога картини.

Никой, доколкото знаеше Картър, нито един-единствен побъркан тип, не правеше в действителност онова, което показваха холивудските филми – психостена. Тези стени постоянно се явяваха във филмите и по телевизията – големи, сложни гоблени на психозата с хиляди бележки със ситен почерк, забодени на стената или написани директно върху нея. По тях имаше несвързани картини, обикновено религиозни, някои бяха обградени с кръг, едни неща бяха свързани с други с начертани на ръка линии или с конец. На екрана всичко това изглежда много добре, докато някой красив актьор оглежда стената на светлината на фенерчето (в стаята на психопата никога нямаше осветление) в търсене на онова единствено нещо сред цялата маса детайли, което ще да го отведе по

следите на убиеца, преди той да стигне до последната си жертва – мъченичеството на свети Антоний, фараонските проклетия, илюстрациите на Тениъл към книгите за Алиса „В страната на чудесата“ и продълженията ѝ. Или нещо подобно.

В действителност серийните убийци рядко бяха толкова изобретателни, колкото сценаристите. Те искаха единствено да убиват хора и после да мастурбират до изнемогване. Те нямаха ръководство, от което да научат, че трябва да следват определена тема, да оставят улики, да измислят гатанки. От опит полицията знаеше, че тези хора са специални единствено в собственото си съзнание. Неофициалната нагласа беше: „Дявол да те вземе, откачалко, за кого се мислиш?“

Хамънд не беше човек с въображение. Психостената не го разсея нито за миг. Вместо това той тръгна към мястото, където седеше Сюдам, докато кръвта му изтичаше на бавни пулсации и ритна пистолета настрана. Той се плъзна по голия дървен под и спря пред Картър, когато той стигна на площадката. Видя, че е странен и малък – Таурус PLY. Дулото му беше малко по-дълго от рамката на спусъка. Екипът на местопрестъплението по-късно го идентифицира като по-малкия модел калибър .22, а не .25. Това също не се връзваше. Последната линия на отбрана на Сюдам беше малък джобен пистолет, предназначен за скрито носене. Той дори не можеше да стреля с патрони холоу пойнт. Пистолетът на Картър беше Ruger LCR-357 и той беше готов да заложи живота си на него. Таурусът, по негово мнение, беше средство за разубеждаване, а не убиец. Странен избор.

Разбира се, оказа се, че това изобщо няма значение. Екипът на местопрестъплението също така установи, че